

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Всичко за „Християнски СВѢТЪ“ се изпраща до:
Павелъ Мишковъ — Варна.

АБОНАМЕНТЪ

За година 10 лв.

Всичко прѣдплатата.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Да обновимъ и църквата, отъ *свещ. Будилниковъ*.
 Евангелието на живота, IV, отъ *Р. Томска*.

Съживителни събрания въ Варненската Евангелеска
 църква отъ *В. Бистрицки*.

Въздържателенъ Отдѣлъ, ред. *Ал. Георгиевъ*,
 Младежки Отдѣлъ, редактира *Ие. Д. Стефановъ*.
 Едно прѣдупрѣждение къмъ младостъ, отъ *Ив. Тодоровъ*.

Въ Страната на Слънцето, отъ *Кр. Рой*.
 Алегории изъ живота, съобщава *А. П. Мва*.
 Стихотворения.

ХРОНИКА И БѢЛѢЖКИ.

1. **Изъ нашия животъ.** Призъръ за подража
 ние. Тѣй ви искаме Цѣрковци. Да се обнови църк
 вата. Отворено писмо. Защо ни хулите?

2. **Изъ външния свѣтъ.** Будисткиятъ свещени
 ци сѫ проклетия за населението. Вибията въ уни
 верситетигъ. Положението въ Русия.

Да обновимъ и църквата.

Извѣстно е на всѣки българинъ, че днеш
 ната *българска православна църква* е въ *сюзъ* съ
 държавата. Държавата дава поддръжка на църк
 вата за нейнитѣ служители и духовни училаща.

Ползата отъ сегашния сюзъ на църквата
 съ държавата е голѣма само за *властниците* и
пастиритѣ наемници. Истинска полза за църк
 вата, като живо религиозно общество, като по
 сителка на основнитѣ принципи на Христовото
 учение, които принципи сѫ: *правда, истина,*
любовъ и миръ, отъ сюза ѝ съ държавата нѣма.

Ето защо този *сюзъ* е *вреденъ* и рано или
 късно, за доброто на самата църква, трѣбва да
 се *скъса*, унищожи и изчезне. Православната
 българска църква, за да бѣде истинска и *жи*
вотворяща, трѣбва да се *отдѣли* отъ държа
 вата. Защо?

Защото въ първитѣ 3 вѣка на християн
 ството, въпрѣки ужаснитѣ гонения противъ нея,
 тя е била *най силна*. Докато църквата не е би
 ла въ *сюзъ* съ държавата до прѣмето на Рим
 ския императоръ Константинъ Велики въ 312
 год. Христовата църква бѣше *самостоятелна,*
силна и жива. Щомъ обаче императоръ Конс
 тантинъ Велики я направи *държавна*, тя влѣзе
 въ *сюзъ* съ държавата и изгуби много отъ
 своята *жива сила*. Авторитета ѝ намалѣ. Защо?
 Защото въ много нѣща тя *отстъпни* отъ Хрис
 товитѣ принципи: *правда, истина, любовъ и*
миръ и започна да *угажда* на царе, властници
 и др. *силни на деня* въ тѣхнитѣ *неправди, вой*
ни и гонения и пр.

Каква може да бѣде *ползата*, какви ще
 бждатъ *результатитѣ*, ако се отдѣли църквата
 отъ държавата? Ползата ще бѣде *голѣма*, ре
 зультатитѣ — отлични. Тогава, когато се отдѣ
 ли църквата отъ държавата, тя, църквата ще
 прѣстане да бѣде *държавна*, а ще стане *само*
стоятелна, независима въ нищо отъ държа
вата, защото тя ще се поддържа отъ *вѣрнове*
 тѣ си, а не отъ държавата.

Тогава нашитѣ *властници* ще изгубятъ *мъс*
литѣ си *заплахи*, ще напустнатъ *разкошн*
итѣ си налани, ще хвърлятъ *царскитѣ си ко*
рони, които Христосъ не е имъ *завѣщалъ* и
 които корони съветъ не могатъ да се сравнятъ
 или напомнятъ *тѣрнения вѣнецъ* на Христа,

както тѣ го тълкуватъ, и тогава ако тѣ искатъ да служатъ истински Богу и народу, ще отидатъ между нещастния български народъ, за да му проповѣдватъ словомъ и дѣломъ евангелието, Словото Божие, Христовото учение.

Пастиритѣ наемници като изгубятъ *държавната заплата*, благодарение на която много отъ тѣхъ още се крѣпятъ, *ще хвърлятъ расото*, което недостойно носятъ и ще си намѣрятъ *подходяща* за тѣхъ работа.

Добритѣ, истинскитѣ и идеалнитѣ пастори ще изтъкнатъ като звѣзди въ ясно небе.

Освободени отъ *държавната заплата*, която заплатата не малко е *свързала* както *владишкитѣ*, тъй и тѣхнитѣ уста, ще започнатъ тѣ заедно съ *истинскитѣ владици* дѣятелно и ревностно да работятъ между жадния за *правда, истина, любовъ и миръ* български народъ, за да си организиратъ *жива Христова църква*. Защото нека си признаеме откровенно горчивата истина, че днесъ въ България ние нѣмаме *живо организирана православна Христова църква* въ пълния смисълъ на думата. Когато всъщностъ това види добриятъ и религиозенъ християнски народъ, ще оцѣни добръ своитѣ *добри пастори*, *владици* и *свещеници* и ще ги възнаградя *стократно* за тѣхнитѣ християнски грижи и трудове.

Когато има *жива църква* отъ *жизни членове*, истински християни, *добритѣ пастори*, *владици* и *свещеници* глѣда да бждатъ *оскудни* отъ нищо, а всъщностъ което имъ е *нуждно* членовѣтъ на църквата съ удоволствие, голѣма духовна радостъ и бързина ще имъ го дадатъ щомъ членовѣтъ на църквата видятъ, че тѣхнитѣ *пастори* и *душата си полагатъ за тяхъ*. *Защото добриятъ пасторъ, добриятъ работникъ е достоенъ за заплатата си.*

Ето какви ще бждатъ *щастливитѣ резултати*, ето каква ще бжде *великата полза* отъ отдѣлянето на църквата отъ държавата. За това отдѣлене всички будни и съзнателни вѣрующа християни, *владици*, *свещеници* и *миряни* трѣбва да работятъ да се осъществява *сладъ мира*, защото това отдѣлене рано или късно духътъ на вѣрмето ще го наложи.

Истински съюзъ между *църквата* и *държавата* може да бжде *полезенъ и Богоугоденъ* само тогава, когато *държавниятъ глава, министритѣ, народнитѣ представители, учителитѣ, сѣдишитѣ, държавнитѣ служаци, търговцитѣ, работницитѣ, занятчийтѣ, земледѣлцитѣ и др. сж 90% истински християни* и работятъ за осъществяването на Христовитѣ принципи: *правда, истина, любовъ и миръ*.

Читатели, за да не бждеме *голословни*, молиме ви, спомнете си за *Фердинандовата политика* и *дипломатия*, спомнете си за *Радославовото управление*, които докараха *ужасната народна катастрофа* и запитайте *нашитѣ владици* и *Софийския Синодъ* колко пѣти тѣ ходиха при Фердинанда и Радославовия кабинетъ да протестиратъ противъ тѣхнитѣ многобройни беззакония, извѣстни на цѣлия български народъ и да имъ кажатъ: *Царю, г-да. министри, управлението ви и дѣлата ви не сж християнски, вие не сте християни, ние не можеме да поддържаме вашата фатална за народа политика и затова, ако вие не спрете вашитѣ беззакония, ние ще сключаме съюза между църквата, която ние ръководиме и държавата, която вие управлявате*. Не! Никой отъ тѣхъ ние не знаеме да е заявилъ подробно нѣщо. Защо? Защото *нашитѣ владици* и *Софийския Синодъ* получаватъ *милости държавни заплати*, *живѣятъ въ разкошни държавни палати*, *носятъ царски корони* и ако тѣ бѣха казали подобни думи на Фердинанда и Радославовия кабинетъ на вѣрмето си, тѣ непременно би изгубили и *заплатитѣ си*, и *палатитѣ си*, и *коронитѣ си*, може би и *живота си*. Но тѣзи облаги които тѣ цѣха за изгубитѣ, може би да бѣха *по-скѣпи* за тѣхъ, отколкото *Христовото учение*.

Тѣ нѣмаха *куража* и *смѣлостта* на *епископа Амвроси Медиолански* живѣлъ въ 4 вѣкъ, който запрѣтилъ на тогавашния Римски императоръ Теодосий да влѣзе въ църквата на богослужение, като християнинъ, защото той извършилъ *голямъ варварства* надъ нещастнитѣ Солунци и протѣлъ *невинна кръвъ*. *Ето приливъ за подражание отъ нашитѣ владици!*

Нека тѣ да си спомнятъ за *Отецъ Паисий*, който написа българската история; нека си спомнятъ за *епископа Софрония Вратчански*, тълкователното евангелие на когото още служи на много свещеници и миряни, и да се запитатъ: *Кой поддържае тия славни Божии служители, тѣзи смѣли народни борци?* Тогава нѣмахме *независима държава*, нѣмахме *държавна църква*. Бѣхме въ робство. А църквата? Тя бѣше *народа, жива*. Тя тогава водѣше *упорита борба* съ грѣшитѣ и съ Божията помощъ успѣ да се освободи, стана *жива, независима Христова българска църква*. Казватъ, че *историята* била *учителка* на *народитѣ*. Това е вѣрно. Нека тогава *нашитѣ владици* и *Софийския Синодъ* си спомнятъ Християнската църковна история отъ първитѣ 3 вѣка, нека си спомнятъ за нашата народна църковна история преди освобождението ни отъ турцитѣ; нека

всичко това минало сравнятъ съ днешната наша православна бълг. църква и да заработятъ тъй както Христосъ и апостолитѣ сж работили и тогава и нашата църква ще бжде *жива*, а не *спяща*.

Православенъ свещеникъ: Будилниковъ.

Евангелието на живота.

„Само познай беззаконieto си, че си отстъпилъ отъ Господа твоя Богъ“ (Иер. 3:13).

„Да издиримъ пжтищата си, и да изпитае, и да се върнемъ при Господа“ (Плачъ Иер. 3:40).

Отъ първа важность е. съживениятъ и каещия се Християнинъ да не забравя, че да напусне грѣховетѣ си, които сж го докарали въ полумъртво състояние, колкото и да е за него трудна работа, пакъ е само една половина, и то по-лесната половина, отъ това, което се очаква отъ него да извърши съ даденото му съживление. Другояче съживлението ще излѣзе напраздно, и скоро ще вземе да намалѣе, и сетнѣ ще изчезне; и не слѣдъ много врѣме душата му пакъ ще се залѣпне за прѣстѣта, тоя пжтъ по всѣка вѣроятность по-здраво отъ първия пжтъ.

Втората и по трудна половина отъ това, което той трѣбва да извърши съ своето съживление, е да се обърне изново къмъ Господа. Тукъ е мѣстото дѣто толкова мнозина правятъ една фатална погрѣшка. Тѣ мислятъ, че да оставятъ грѣховетѣ си и да се обърнатъ къмъ Господа сж едно и сжщо нѣщо. А други мнозина, при все че знаятъ, че двѣтѣ нѣща не сж едно, пакъ се стараятъ да се задоволятъ само съ извършването на първото отъ тѣхъ.

Двѣтѣ нѣща не сж едно и сжщо. Обаче, забѣлѣжете че прѣдѣлътъ между тѣхъ не е широчко мѣсто, както неутралната ивица земя между Гибралтаръ и Испания, дѣто човѣкъ се намира нито подъ управлението на грѣха нито подъ управлението на Бога. Въ живота на душата нѣма неутрална земя. Прѣдѣлътъ е по-скоро като наточеното острие на единъ ножъ, на което е невъзможно човѣкъ да стои и се балансира. Той трѣбва да се намѣри или на едната или на другата страна на прѣдѣла. *И додѣто не е прѣминалъ и не стои на страната, което означава обръщане къмъ Господа, той е още на страната, което означава държане за грѣха.* Всичко по-малко отъ това прѣдставлява само желанието му, намѣренето му, може би рѣшенieto му да напусне грѣховетѣ си; но додѣто не прѣстѣпи прѣдѣла и мине откъмъ другата страна, желанието му, намѣре-

нието му, и дори рѣшенieto му оставатъ неизпълнени, и той все още се намира на страната откъмъ грѣха. Тая истина ясно се посочва отъ Господа Исуса Христа въ една кратка притча. Той разправя за единъ човѣкъ, който слѣдъ като нечистиятъ духъ биде прогоненъ отъ сърдцето му, и сърдцето стана спретнато украсено, и чисто, пакъ остави това сърдце праздно. Види се, че човѣкътъ се е надѣвалъ, че ще може да остави неутраленъ, ни съ нечистъ духъ въ сърдцето си ни съ Св. Духъ Божий. Но той е билъ печално измаменъ. Нечистиятъ духъ се върна, и като видѣ че сърдцето на човѣка е праздно, отиде, взе при себе си други седемъ духове още по-зли отъ него, и съ тѣхъ влѣзе втори пжтъ въ това сърдце. И Господъ прибавя, че сетното състояние на човѣка стана по-лошо отъ първото.

При пръвъ погледъ моралътъ изглежда, че е неутраленъ животъ, животъ който стои между грѣшния животъ и набожния животъ. Той е животъ чистъ, но не е и религиозенъ. И разбира се, по-добръ мораленъ животъ — животъ чистъ — отколкото животъ такъвъ какъвто обикновено се казва грѣшенъ. Но при втори погледъ излиза, че и моралниятъ животъ е грѣшенъ. Безъ да говори за факта, че духовната гордостъ и самодоволство сж два грѣха почти нераздѣлими отъ простия моралъ, безъ и да загатна факта, че подъ моралната повърхность може да се криятъ много гнусни работи, едно нѣщо е достатъчно да показва, че просто моралниятъ животъ е грѣшенъ, и това е, че той не е животъ по Бога. Моралътъ нѣма мѣсто за Бога въ своя жителски планъ. Той прѣнебрѣгва оная заповѣдъ, която Христосъ нарича първата (или главната) отъ всичкитѣ заповѣди, а именно, да обичаме съ всичкитѣ си сили, и пр., Господа нашия Богъ. Той не знае нищо за апостолското увѣщание — „Все що правите, работете отъ душа *като на Господа*, а не като на човѣци.“ Той работи като на благоприличнето, като на хорското добро мнѣние, а не като на Господа. За това, сжденъ отъ тия мѣрила, и моралътъ трѣбва да се осжди за грѣшенъ; слѣдователно, той не може да бжде неутраленъ животъ.

Но защо да търсятъ хората неутрално мѣсто между грѣха и Бога? Просто защото знаятъ, че нито Богъ отъ едната страна нито тѣхната събудена съвѣсть отъ друга не ще се задоволи съ нѣщо по-малко отъ всецѣло и еднакъ-завинаги-сторено самопрѣдаване Богу; а именно това е. отъ което тѣ се дрънхуватъ надирѣ. Да; Богъ казва: „Ще Ме подирите и намѣрите *кагато Ме потърсите съ цялото си сърдце*“ (Иер. 29:13). И Господъ Исусъ казва, че меж-

ду двама господари, ако човѣкъ намрази единия, *ще възлюби другия*. А царъ Давидъ, вдъхновенниятъ прѣдставителъ на молещитѣ се вѣрующа, принася тая молитва: „*Прилѣпи* (подобръ, *Съедини* (противопоставенитѣ наклоностии на)] сърдцето ми въ страхуване отъ името Ти“ (Псал. 86:11)

А само да го повѣрваме ние глупавитѣ, тжпоумни, тлѣстосърдечни хорица, които се наричаме християни, това наше дръпнуване надире отъ пълното самопрѣдаване на Бога — това е, и нищо друго, което ни мѣчи. Сатана ни изкушава да вѣрваме, че мѣченето ни става отъ мисълта за мизерното, робното състояние, въ което ще се намѣримъ ако се прѣдадемъ всецѣло на Бога. Но, както винаги, и тука Сатана е лъжець. Нашето раздвоено сърдце е, което ни мѣчи, и нищо друго. Въ древнитѣ врѣмена староримлянитѣ имали, между други способности за умѣртвяване човѣка, и тоя — да завържатъ по единъ отъ краката му здраво за по единъ отъ два силни коне, и тогава да накаратъ конетѣ да бѣгатъ въ противоположни посоки. Може ли си въобрази умътъ страданията на нещастника? Обаче такива сж страданията, които ние налагаме на себе си съ нашата нерѣшителностъ спрѣмо Бога. Ние ставаме мѣченицитѣ на нашия страхливъ умъ и на нашето непрѣдано сърдце.

Единъжъ вземемъ ли рѣшителната стѣпка и минемъ положително откъмъ Божиата страна, какво намираме? Пълна свобода! леко сърдце! свободни крака! ликующъ езикъ! засмѣно лице! животъ на небивала радостъ! ясно небе! — съ една дума, всичко желателно, нищо нежелателно! Ето нѣкои отъ свидѣтелствата. „Дойдете при Мене всички що се трудите и сте обрѣменени, и азъ ще ви успокоя. Вземете Моето иго на себе си, и научете се отъ Мене; и ще намѣрите спокойствие на душитѣ си“ (Мат. 11:28, 29). „Ще ходя на широко, защото потърсихъ Твоитѣ завѣщания“ (Псал. 119:45). „Господъ Ме помага *** да проповѣдвамъ освободение на плѣнницитѣ“ (Иса. 61:1). „Създанието ще се освободи отъ робството на тлѣнието, и ще прѣмине въ славната свобода на Божиитѣ чада“ (Рим. 8:21). „Дѣто е Духътъ Господень, тамъ е свобода“ (2 Кор. 3:17). „Стойте постоянни въ свободата, съ която ни Христосъ освободи“ (Гал. 5:1). „На Тсгова, Който седи на прѣстола, и на Агнето, да бжде благословение и почестъ и слава и държава въ вѣки вѣковъ“ (Откр. 5:13).

Можемъ ли, слѣдъ тия свидѣтельства, да се колебаемъ вече? Напрѣдъ! напълно откъмъ Бо-

жията страна! Ще ни приеме ли Богъ? „Нека остави нечестивиятъ пѣтя си, и неправедниятъ съвѣтитѣ си; и нека се обърне къмъ Господа, и Той ще го помилва и къмъ нашия Богъ, защото Той ще прощава щедро“ (Иса. 55:7).

Р. Томсѣнъ.

Съживителни събрания въ Варнен. Евангелска църква.

Нѣма да ви излагамъ какво мисля и какво планирамъ, но ще ви опиша това, което видѣхъ моитѣ очи и това което прѣживѣ сърдцето ми.

Ще ви опиша само едно събрание.

Съ свито сърдце изрѣвѣхъ къмъ черквата, защото знаехъ, какво ще видя тамъ. Въ менъ всичко се обръщаше на опѣки. Струваше ми се, че за пръвъ нѣтъ съмъ узналъ, каквъ чистъ изворъ на радостъ и любовъ може да бжде човѣшкото сърдце, и колко цѣнни и истинни сж думитѣ на Спасителя. Стѣпкитѣ ми бѣха други, погледътъ ми бѣ другъ. Камбаната биеше както винаги, но нейното биеие сега намираше друго ехо въ сърдцето ми.

О, азъ всичко бихъ далъ, всичко бихъ жертвалъ, за да можахъ по-дълго да се възхищавамъ отъ оная гледка въ Варненската Евангелска църква!

Азъ съмъ въ черквата. Право да ви кажа, азъ не мога да ви опиша всичко каквото стана въ събранието. Перото на никой поетъ още не е възпѣло чувствата, радостта и душевното състояние, които обзематъ човѣка въ таквъ щасливъ моментъ! И азъ смѣло мога да кажа, че това е най-випната наслада, най-сжияното блаженство и най-чистата радостъ.

Кога видѣхъ храмътъ прѣтѣкнатъ съ народъ, кога около мене се подѣха да се пѣятъ съ жаръ и вѣра духовни пѣсни, кога се вгледахъ въ проповѣдника, чийто лице ми се струваше осяяно отъ нѣкаква ся тиха радостъ и спокойствие и въ чийто очи блѣскаше отражението на нѣкакво си више вдъхновение — о, азъ само веднажъ до тогава бѣхъ пѣлъ пакъ съ таквъ жаръ, съ таква радостъ и ентузизмъ; то бѣ пакъ прѣзъ едно такова съживление, когато за пръвъ нѣтъ чухъ повика на Христа и Му се отзовахъ — когато седѣхъ на стола нерѣдъ това многолюдно наелектрезирано събрание, азъ казахъ въ себе си: не сж минали дни-тѣ на чудесата! Господъ е сжия винаги, защото това, което виждатъ очитѣ ми е Педесетница.

Подиръ испѣването на нѣколко пѣсни прозвуча громкиятъ и мощенъ гласъ на проповѣдника. Той говорѣше за „блудния синъ“, за неговото оти-

ване въ чужда страна и за неговото покаяние. Какъ плавно и спокойно се лѣеше неговата проповѣдь! Думитѣ му, ту громки и силни, ту тихи и скръбни, пълни съ значение, приковаха всички. О, азъ гледахъ, какъ той въ своята проповѣдь изливаше и сърдце и душа, виждахъ какъ въ неговитѣ гърди горѣше огънятъ, който може да сгрѣе, да запали и да раздвижи студени и заспали сърдца. И той даде намъ не само своята проповѣдь, но и своятъ духъ, сърдце и душа. Неговото възнание прѣмина та обхвана и насъ и когато той покая всички, които сж чули Божиата покана, и сж готови да се върнатъ при Бога, да излѣзатъ напредъ, много мъже и жени излѣзоха и колѣничаха прѣдъ амвона. Когато братята се молѣха, проповѣдникътъ отинаше при този и онзи и имъ напомняше да исповѣдатъ грѣховетѣ си прѣдъ Бога. На края и той самъ се моли. Какъ сърдечни бѣха тѣзи молитви! Пълни съ смирение и любовъ! Чувствахъ че тѣзи молитви се отнасятъ и за мене, и ме караха да се кая за миналия си животъ, да скръбя и да плача за хилядитѣ изгубени благоверния.

Коленичилиитѣ около амвона станаха и насядаха по мѣстата си. Запъ се пѣсень. Знаете ли коя? Това не бѣ пѣсеньта: „Дано да стана ангелъ“, не! по-славна и по-сладка отъ нея, пѣсень, която могатъ да пѣятъ само истинно покаянитѣ: „Честитъ този день, кога стана рѣшението въ сърдцето ми.“ Съ какво чувство, съ какви сияющи лица се пѣше тази пѣсень! Какъ мощно и тържествено ехтеше тя изъ залата! Не, та не се пѣше, а се прѣживяваше!

Слѣдъ пѣсеньта, проповѣдникътъ свидѣтелствува за радостта на спасението. Слѣдъ него стана другъ, послѣ другъ, и другъ, и другъ. Става младежъ и казва: „Азъ ще слѣдвамъ подиръ Христа; азъ ще работя и умира за Него.“ Другъ исповѣдва: „Азъ съмъ Христовъ.“ Става поблѣлъ старецъ и заявява: „За тридесетъ години съмъ слѣдвалъ подиръ Христа и Той никога не ме разочаровалъ.“ Става младежъ и заявява: „За Христа ще работя и Нему ще посвѣтя живота си.“ Става жена и свидѣтелствува: „тука азъ памѣрихъ Спасителя“

Какво ставаше съ мене, какви възненния, каква радостъ — това не мога да искамъ. Едно помня, азъ се изгубихъ нерѣдъ исповѣди и молитви. Четиринадесетъ души се присѣдиниха къмъ църквата.

Тѣзи събрания продължаватъ всѣка седмица и все нови и нови хора се явяватъ около амвона. Атмосферата като че ли е заражена отъ духовното съживление. И сега като ниша азъ съмъ подъ това влияние.

Вие искате да ме убѣждавате че въ врѣмето на Исусовитѣ ученици имало Педесетница, че Духъ Святи тогава се излѣлъ върху тѣхъ? Моля, надѣй-

те ме убѣждава отъ историята за Педесетницата, защото азъ я виждамъ и прѣживявамъ въ Варненската Евангелска църква.

Слава Богу! Слава Богу! Той е сжщиятъ, неизмѣненъ, и не отклонимъ Богъ, който праща изобилно своитѣ благословения, тамъ гдѣто има кающи се грѣшници.

О, Господи, зарази цѣла България съ този съживителенъ духъ и спаси народътъ ни!

Варна, 30 мартъ 1919 год.

В. Вистрицки.
(бившъ православенъ)

Въздържателенъ отдѣлъ.

Ал. Георгиевъ.

Обществено мнѣние.

Сега азъ ще ви говоря за свършено въздържание. Азъ значъ, че въпросътъ за свършеното въздържание е не популяренъ, не желанъ и даже прѣзренъ отъ обществото. Това не ме смущава. Азъ съмъ готовъ да заста на срѣщо общото течение въ живота и неговитѣ прѣдрасѣдаци; азъ съмъ готовъ да заста на страната на абсолютното въздържание, и обществото пека ме счита, ако това му е приятно, за маниакъ, непрактиченъ, невѣжа или фанатикъ. Като гледамъ на засилената и отъ държавата крѣпената спиртна търговия, моето убеждение става по крѣпко, че тази е нуждата и самия ефективенъ цѣръ противъ това зло, къмъ което тичатъ мъже и жени, млади и стари. Невѣжитѣ не виждатъ, но има и учени, които мижатъ прѣдъ пропастьта, която спиртната търговия приготвя прѣдъ тѣхъ. Това е ясно за мене. Азъ виждамъ това, което множеството не вижда. Азъ не съмъ готовъ да нарека злото — добро, за да бѣда обичанъ, затова рѣшихъ да нося на плещитѣ си крѣзата за абсолютното въздържание.

Обществено мнѣние! Това е велика сила. То е силната машина, която фабрикува добро, само ако му се даде добра насока. Този, който го прѣзира, трѣбва да бѣде повече или по-малко отъ човѣкъ; той трѣбва да стои високо, за да пѣлзи въ тѣлпата. Народната мъдростъ гласи: „Гласъ народенъ, гласъ Божий!“ Но, това не значи, че Божия гласъ е въ полза за навики, пороци, и лѣхъзи, които поощаватъ народниятъ животъ и очичежаватъ народа. Лѣхата, убийството, нишето и разврата Божий гласъ ли сж. защото сж тѣхъ популярни и желани отъ обществото? Далече отъ тази мисль. До когато личноститѣ въ обществото сж противъ

тѣхъ, за тѣхъ нѣма и не може да има обществено мнѣние, освѣнъ когато обществото съединено повдигне гласътъ си противъ тѣхъ. Ако нѣкой се опъла противъ това течение, което цѣли да ги прѣмахне, а човѣкъ самоосъденъ. Много пѣти общественото мнѣние е било считано за зло и вредно за обществото, може би, за това, защото се е застъпвало за учение или кауза, които сж били далече отъ правото, истината, честното и възвишеното тѣй здраво подържани отъ свѣрѣменицитѣ. Ако общественото мнѣние се застъпва за учение и кауза, които сж прави, единичитѣ трѣбва да ги подържатъ; ако ли извѣстни единици се застъпватъ за учение и кауза, които сж прави, въпрѣки общественото мнѣние, съ търѣние тѣ трѣбва да работятъ до когато видятъ желаниа плодъ и влѣзатъ въ общианнето. Това бѣше така въ каузата за научната истина заради които Рожеръ Баконъ стоя дълго време затворенъ, а Галилей пострада. Сжщото бѣше съ Лютеръ, когато заради религиозната истина биде сжденъ отъ кардинали и царе. Тая сцена се повтори съ Веслей и Уайтфилдъ, които стоиха като стълбове и носиха срамътъ за половинъ вѣкъ, заради истината, която проповѣдваха. Уилберфорсъ единственъ се опъла въ Парламента съ злъчка противъ богатитѣ робовладѣлци и сполучи свобода за робитѣ. Благодарение на такива единици, които, въпрѣки създаденото обществено мнѣние, създадоха друго — ново, основано на истинската истина и правда, можаха да внесатъ други начала за възпитание, спасиха каузата за истинската религия, създадоха и въздържателната реформа, която има за цѣль да прѣустанови сжществующето обществено мнѣние за въ полза на трѣзвеността.

Това, което не се иска днесъ, ще биде акламирано утрѣ. Непочитания сега ще биде прогласенъ за свѣтия и примѣръ утрѣ. Ап. Иоанъ влѣзе въ улицитѣ на Азиатската столица като прѣзренъ галилеанинъ и не знаенъ изгнаникъ, но, като минаваха поколения, неговото име почна да се произнася като свещенно. Апостолъ Павелъ бѣгаше гоненъ отъ мѣсто на мѣсто, но днесъ катедрали се градятъ въ негова честь въ най-големитѣ имперски градове въ които редко се чува името на Галилей. По сжщия редъ, врѣмето не ще да закъснѣе, когато обществото ще потърси героитѣ на въздържателната реформа, — тѣзи които защищаватъ каузата за съвършенното въздържание, за да имъ отдаде дължимата почеть. На даже и да не стане то да въздържателтъ трѣбва да освободи завладения отъ спиртната търговия, нарѣдъ, който страда въ кове и търси своя избавителъ. „Избройте ни избранитѣ герои на тази земя“, казва единъ великъ ораторъ, „и азъ ще Ви посоча мажетѣ, които стоятъ сами, когато тѣзи, за които сж работили и

страдали, сж ги обвивали съ обвиненія, съ укори и неблагодарности. Тѣ бѣха слави иконокласти дошли да сѣкрушаватъ Дракона, на който Отцитѣ се кланяли. Вчерашнитѣ мъченици, днесъ дѣцата на посолението събира остатѣцитѣ отъ разпрѣснатата имъ пенелъ да и депозира въ златната урна на тѣхната народна история.“

Младежки отдѣлъ.

Репутацията не е характеръ.

(отъ Професоръ N. Andrews, Д-ръ по правото.)

Що е репутация? Етимологията отговаря, че тя е една опѣнка, едно повтарящо и тѣй установено сжздание. Както изчислението дава аритметическитѣ стойности, тѣй и репутацията е опѣнка на човѣшкитѣ стойности.

Думата характеръ е даже по-ясна въ внушение. Първично-тя означавала единъ дълбащъ инструментъ, съ който отбѣлѣзвали върху камѣкъ или металъ. Слѣдъ туй тя била единъ подобно направенъ бѣлѣгъ, послѣ символиченъ или азбученъ знакъ и сетнѣ единъ отлѣчаващъ очеркъ на единъ прѣдметъ. Тогава, най-естественно, тя е почнала да означава онова съчетание на качества и чертитѣ, интелектуални и морални, които отбѣлѣзватъ една личностъ. Кой е отпечатилъ тия бѣлѣзи върху насъ? Туй сж сторили първо нашитѣ прародители. Никой не може да отрече влиянието на наслѣдствеността. Сжществува племенъ характеръ както и сѣмеевъ такъвъ. „Ако искашъ да промѣнишъ човѣка, почни съ прадѣдо му.“ Така сжщо и обстановката е могща. Хората съ които дружимъ, постоянно правятъ отпечатѣци върху насъ, чрѣвъ поведение, думи, даже чрѣвъ погледи и жестове. Ала да не прѣвувеличаваме тия наслѣдствени и външни сили. Най-остриятъ дълбащъ инструментъ, най-постоянно употребяванъ и най-могщъ да образува характера, е въ собственитѣ ни ръцѣ.

Туй което ни се приписва създава репутацията ни, а туй което самитѣ ние сме, съставлява характерътъ ни. Очевидно не е ли послѣдното по-важно? Обаче репутацията има повече обожатели. Вижете на всѣка страна напръжението да се спечели общото внимание и да се направя име. Ала човѣцитѣ не могатъ да избѣгнатъ свѣтовното катадневно пробване. На нѣкоя стѣна или другадъ, винаги се явява ржкописането: «Прѣтегленъ си на вѣситѣ, и си се намѣрилъ недостатѣченъ.» Мнозина сж истинни и добри, които често, незабѣлзани отъ никого, устояватъ на житейския изпитъ. Ала колко често въ явитѣ отношения, въ търговията и въ обществото, репутацията пада както дървета прѣдъ бурята. Обикновено характерътъ е банкрутиралъ дълго прѣди туй. Трупътъ на дървото е изгнилъ извжтрѣ. Каква и да е репутация и каква и да е опѣнка за способностъ, невѣрни на дѣйствиелността, сж разочароващи.

Нека прѣдположимъ че характера на нѣкого е надцѣненъ. Една случайна репутация, дължаща се на щастливо стечение на обстоятелствата, или на благосклоността на неразумни приятели, е особно несигурна. Сократъ пояснява това, прѣдполагайки единъ

неспособен човѣкъ, желащ да минава за флейто-свиращъ. Той си набавя единъ хубавъ инструментъ и си осигурява лица да величаятъ изкуството му. Ала какво нещастие го постига ако единъ познавачъ на такъва музика го покани да свири! Единствената му безопасност, и тя много смѣтна, е да не приеме поканата. И ако нѣкой нѣма способността, отговаряща на репутацията му, способността му за какво и да е друго нѣщо ще бѣде съмнителна, и тъй единъ надцѣненъ човѣкъ може да стане подцѣненъ.

Единъ смисленъ проповѣдникъ еднѣжъ казалъ на нѣколко студенти: «Каквото принадлежи човѣку ще му се даде.» Повечето отъ тѣхъ не се съгласили съ казаното, но не малцина били живи да видятъ въ него голѣма доза отъ истина. Добръ направляваното усилие и добрата работа сж сигурни за признание. Безъ старание нищо не ни принадлежи. Доказаната способностъ въ каква и да е работа нѣма нужда отъ себетръжбене за да се разгласи. Успѣшнитѣ люде сж спечелили своятъ успѣхъ. Ако едно велико дѣло мине къмъ второ поколѣние, безъ обучението което го приспособява да го поддържа, успѣхътъ редко продължава. Нашето единствено правило за себе-оцѣнка, съ всички допустими изключения, е че човѣцитѣ добиватъ туй което имъ се пада. Неприятно е когато видимъ нѣкой да се оплаква че не го цѣнятъ. Всичката неприятностъ, по всѣка вѣроятностъ, е, че не го цѣнятъ споредъ неговата оцѣнка, но споредъ дѣйствителната му стойностъ. Въ сжщностъ той е оцѣненъ. Нѣкой си е казалъ: «Репутацията е праздна и най-фалшива измама; често придобита незаслужено и изгубена заслужено.» По-скоро нека вѣрваме че оцѣнката на другитѣ е обикновено права.

Несправедливъ е намека, че репутацията е награда за добродѣтел. Платонъ чудесно рисува два противоположни характера, едниятъ съвършено правдивъ, а другиятъ съвършено не правдивъ, а всѣки уважавалъ противния, и тъй получавайки съвършено размѣнени награди. Кой отъ тия двамата бихме прѣдпочели да бждемъ? Той настоява какво добриятъ човѣкъ тъй криво оцѣненъ е по-добъръ отколкото лошиятъ що се радва на общественното благоволение заради една прѣдполагаема добродѣтел. Добротата му е една вътрѣшна хармония, прѣдпочитаема прѣдъ всѣка външна полза. Сигурно съзнанието за една морална правдивостъ е изворъ на тайно себеуважение. За щастие на човѣшката слабостъ, дѣйствителниятъ животъ не прилага единъ изпитъ тъй строгъ. Криворазбирането и завистта може да нанесатъ една вѣременна загуба на популярността, ала въ края, репутацията защитава характера. Не желанието за велико име, но себеуважението, вѣрността къмъ принципа и лоялността къмъ длъжността сж които трѣбва да се обработватъ. Единъ благородникъ, давайки мнѣнието си за дреки казалъ, че би обичалъ най-хубавитѣ да сж най-близо до него; че ако нѣкои дреки трѣбва да бждатъ по-груби и по-евтини, тия трѣбва да сж външнитѣ. Така сжщо себеуважението и уважението къмъ тия що сж най-близки намъ, трѣбва да стои на първо мѣсто. Репутацията на държане съ тия е едно добавъчно ала второстепенно добро. Нѣщото отъ първа важностъ е какъвъ е човѣкъ къмъ себе си, защото той не може да избѣгне собственото си другарство.

Моралната стойностъ сигурно ще стане живна, и репутацията единъ день ще съответствува на характера. Не само въ бждащиятъ животъ, но и въ тукаш-

ния, «нѣма нищо покрито което да се не открие, и тайно което да не се узнае.» Въ разкритията, които подриватъ обществото, колко болезнена е противоположността между туй което човѣцитѣ изглеждали да сж и туй което сж въ вѣре на разкритието! Тия що сж били най-близо до тѣхъ не сж много очудени, защото слабъ нѣкой показъ на дѣйствителниятъ имъ характеръ до тогава, е подбилъ довѣрието имъ въ тѣхъ. Дълбоко морални и съ голѣма опитностъ мъже и жени често налучаватъ характера на другитѣ по проникателни и неясни начини твърдѣ обикновено характера отпечатва безпогрѣшнитѣ си бѣлѣзи върху лицето.

Разумниятъ човѣкъ ще пожелае репутацията която дохожда безъ да се търси. Нека земемъ поука отъ методитѣ на архитектитѣ-Едноврѣмешниятъ майсторъ първо опрѣдѣляше външната форма на къщата, и тогава раздѣляше вътрѣшното пространство съобразно общия планъ. Днешниятъ архитектъ сѣда съ сѣмейството, за което къщата ще се строи, и изучава вътрѣшното удобство и комфортъ на къщата. Направилъ туй, той приспособява външността на къщата съгласно вътрѣшния ѣ планъ. Такъво е истинното отношение на характера и репутацията. Ние сме видѣли дѣцата да играятъ на сапунени мехури, и сме забѣлѣжили че мехуритѣ се пукватъ, ако много силно се духа на тѣхъ. Отдѣлно отъ дѣйствителността «мехурната репутация» е несжществена и вѣременна. Човѣкътъ на гения, способността, честнитѣ постижения и чистиятъ характеръ не бива да се смущава и грижи за името си. Той ще бжде спокоенъ и доволенъ, мислейки съ стария Ричардъ Бентли, че «никой никога не е изгубилъ репутацията си освѣнъ чрѣвъ себе си.»

Прѣвежда: Нв. Д. Стефановъ.

Едно важно прѣдупрѣждение къмъ младитѣ.

„Помни Създателъ си въ днитѣ на младостта си“ Екл. 12:1.

Тѣзи думи на мъдреца сж едно силно прѣдупрѣждение за всички човѣци, но особно за младитѣ. Тѣхното послушание и изпълнение се придружава съ тѣлесно, умствено и духовно благоденствие, за този свѣтъ и за онзи, а непослушанието и неиспълнението имъ, съ тѣлесно и духовно страдание. Като знаей изкушенията и опасноститѣ на младитѣ отъ двата пола, които прѣминаватъ прѣвъ критическия периодъ на своя младенчески животъ, за това отправямъ къмъ тѣхъ моето най-горѣщо увещание, да се замислятъ най-сервизно върху думитѣ на мъдреца. Ако моя позивъ бжде послушанъ отъ младитѣ, ще бжда доволенъ и радостенъ.

Младенческиятъ периодъ е най-важниятъ въ живота. Когато тѣлото е гъвкаво и може да се прѣвива на каквѣто искаме, когато умътъ и памятьта сж силни да схващатъ скоро труднитѣ проблеми въ живота: научни и духовни; когато сърдцето и характера на младежа сж невинни, чисти и непокварени отъ общото растлѣние на обществото между което живеѣ; когато душата му е чиста и непокварена отъ разни грѣхове и прѣстѣпления, тогава е вѣремето, когато трѣбва да започнемъ най-важната работа на живота сж. Най-важна казвамъ, защото тя ще бжде основата на неговото щастие; за този свѣтъ, както и слѣдъ гробътъ.

Когато искаме да съградимъ единъ домъ, ний прѣсметаме: Колко високъ и широкъ ще бѣде той. Какъвъ материалъ трѣба да употребимъ, за да е здрава къщата и колко дълбоко трѣба да поставимъ основитѣ. Тѣй щото, колкото по-голъма ще бѣде къщата, толкова подълбока трѣба да бѣдатъ основитѣ. И тѣй, когато земната ни къща, която ще ни служи седемдесетъ или осемдесетъ години, гледаме да я поставимъ на здрави и трайни основи, колко повече трѣба да бѣде здрава основата на нашата безсмъртна душа? Която ще живѣе и тогава, когато тѣлото ще се разложи въ прѣстѣта отъ която е станало? За това Христосъ казва въ притчата за разумний и безумний зидатели: «И тѣй, всякой който слуша тѣзи думи и ги прави, ще го уподоби на чловѣкъ разуменъ, който съзида къщата си на пѣськъ; и валѣ дъждѣтъ, и приидоха рѣкитѣ, и повѣяха вѣтроветѣ, и нападнаха на тази къща; и не падна, защото бѣ основана на камъкъ. И всякой който слуша тѣзи мои думи и не ги прави, ще си уподоби на чловѣкъ безуменъ, който съзида къщата си на пѣськъ; и валѣ дъждѣтъ, и приидоха рѣкитѣ, и повѣяха вѣтроветѣ, и нападнаха на тази къща; и тя падна, и голѣмо бѣ нейното падане.»

Кога трѣба да почне нашия духовенъ животъ? Цитирания текстъ ясно отговаря на този въпросъ. «Помни Създателя си въ днитѣ на младостта си, прѣди да дойдатъ днитѣ на злото, и стигнатъ годивитѣ въ които ще рѣчешъ: нѣмамъ благодарение въ тѣхъ.» Да, тука ясно ни се казва кога трѣба да търсимъ Създателя си. «Въ днитѣ на младостта си.» А защо трѣба да започнемъ въ днитѣ на младостта си?

Защото, когато тѣлото, умътъ и душата се разлятъ отъ всякакви грѣхове и прѣтѣпленія, които допаятъ разни болести и страдания, когато сърдцето и характера сж омърсени, разумътъ и съвѣстѣта помрачени отъ лоши навики: пиянство, развратъ, комарджилтъкъ, пушенне, цуви, кражби, скандали, лъжа, сѣбѣролюбие, невѣрне; когато душата изгуби своята невинна свѣтостъ, и се обърне въ демонъ, синъ на пакъла, тогава е късно да търсимъ Господа, Създателя си. Тогава разнитѣ навики наслѣдени и придобити, ставатъ желѣзни кости въ плѣтъта ни и не можемъ да ги прикривяваме на кждѣто искаме, а тѣ ни заповѣдватъ да имъ робуваме по волята имъ.

Не сме ли слушали пиянецъ да казва съ трѣперящо тѣло: «Зная, че ще умра отъ пиянството, но немога да се избавя отъ него. Той вижда явно, че адъ е отворенъ прѣди него, но не може да се избави, а напрѣдѣва повече и повече догдѣто погине — тѣло и душа. Комарджията опростоява богатството си, догдѣтъ си, честѣта и живота си, но неможе да се освободи отъ страстѣта си. Той проиграва на комаръ дрѣхата си. Много младежи въ своето невѣздръжанне, прѣдѣватъ се на разни оргии, догдѣто се заразятъ отъ всевъзможни болести. Тогава тичатъ при единъ и другъ специалистъ докторъ да се прѣрятъ, издаватъ паритѣ си безъ да получатъ помощъ. Живота имъ става мраченъ и тягостенъ, догдѣто най-послѣ турятъ край на живота си. Ахъ! Това е най-ужасната катастрофа на единъ толкова скъпъ животъ, когато Създателя ни е далъ за да го прославимъ. «Незнаете ли че тѣлото ваше е храмъ на Святого Духа, който е въ васъ, когото имате отъ Бога и не сте свои си? Защото ви сте съ цѣна купени. За то прославѣте Бога съ всѣхитѣ тѣла, и всѣхитѣ души, които сж Божий.» «Незнаете ли че сте Храмъ Божий, и духъ Божий

живѣе въ васъ?» Но ще каже нѣкой, че нѣмали възможность за единъ грѣшникъ да се покае въ старостта си? Богъ не е ли всесиленъ да стори това? А още, трѣба ли да оставимъ възрастнитѣ хора въ мисълѣта, че нѣма за тѣхъ надежда за покаяние и спасение? Да, има надежда и за тѣхъ, но много е трудно и понѣкога невъзможно. Пророкътъ казва: «Търсѣте Господа догдѣ може да се намѣри, призовавайте го догдѣто е близо.» Да, догдѣто е близо. Зощото както вече казахъ, когато тѣло се разори отъ болести, когато разума се помрачи, сърдцето и душата се разтлѣятъ, тогава не е възможно за покаяние. Богъ всякога иска нашето спасение и той е готовъ да ни даде помощъ, но той нѣма да насили нашата свободна воля.

Той вика. «Ето стоя на вратата и хлорамъ. Ако чуе нѣкой гласътъ ми в отвори вратата, ще влѣза при него и ще вечерямъ съ него.» Но той нѣма да строши вратата и влѣзи на сила.

Соломонъ, който писа тѣзи думи, самъ опита горчивината на единъ животъ отдалеченъ отъ Бога, за това съвѣта младитѣ да не испаднатъ въ сжщото положение. Той бѣше въспитанъ отъ майка си и баща си въ единъ благочестивъ и набоженъ животъ.

Но когато стана царъ, прѣдаде се да овита всѣхитѣ удоволствия въ живота си. Богатствата, слава и женитѣ истръгнаха вѣрата отъ сърдцето му, щото той се покони на идолитѣ, за да угоди на женитѣ си — езичници. Тѣй че не само че трѣба да търсимъ Създателя си въ днитѣ на младостта си, но и да му служимъ не отклони прѣзъ живота си. Иначе паданието е неизбежно и погибельта готова. Прѣди да свърша бѣлѣжнитѣ си по тази точка, ще привѣда съвѣтитѣ на единъ английски сказчикъ на Младежки дружини. Той често казвалъ: «Драги мои приятели, моля ви, въ името Божие и въ интереса на вашето щастие, прѣдайте сърдцата си на Бога, още въ младостта си. Защото, ако се поквари сърдцето ви, не е възможно да се освободи отъ пороцитѣ. Да, Божията сила е възможна да ви избави и въ старостта ви, но това е много рисковано. Азъ живѣхъ безъ Бога и безъ вѣра до шестдесетата си година. Сърдцето ми бѣше станало твърдо като камъкъ и невъзприемчиво на духовни истини. На едно религиозно събрание което посѣтихъ отъ любопитство, Господъ сѣкруши моето безвѣрническо сърдце и азъ повѣрвахъ въ Бога. Но дѣлото на моето избавление и спасение не се свърши веднага. Азъ трѣбаше да се боря за дълго врѣме съ моитѣ грѣшни навики и пороци, като сѣ диви и свирепи звѣрове. А азъ не искамъ вие да испаднете въ моитѣ опитности. Да, азъ бѣхъ избавенъ отъ погибельта въ която се нахвърлахъ, и то като по чудо. За това пакъ ви моля, прѣдайте сърдцата си на Бога, още сега въ младостта си.»

Какъ трѣба да търсимъ Създателя си? Въ отговоръ на този въпросъ, могатъ да се дадатъ разни срѣдства, които милиони сж употребили въ миналото. Но най-добритѣ и сигорни срѣдства сж онѣзи, които словото Божие ни дава. За това азъ ще посоча нѣкои отъ тѣхъ. 1. Ний можемъ да търсимъ Господа, като слушаме съвѣтитѣ на нашитѣ опитни родители и приятели, които свидѣтелствуватъ какъ сж намѣрили Господа и какъ му служатъ и угождаватъ.

«Послушатѣте, чада бащино поучение и внимавайте разумъ.» «Сине мой ако приемешъ думитѣ ми, и скриешъ заповѣдитѣ ми при себе си, ако имашъ ухо то си внимателно въ мъдрость, и сърдцето си склоно

въ разумъ: тогазъ ще разумѣешъ страхътъ Господень и ще намѣришъ Божието познание.» „Ви, чада, слушайте родителитѣ си въ Господа; защото това е праведно. Почитай отца си и майка си, което е първа заповѣдъ съ общание; да ти бѣде добрѣ, и да бѣдешъ многоблѣтенъ на земята.“

Тѣзи и много други подобни стихове отъ Словото Божие, ясно показватъ, че дѣцата ако слушатъ добритѣ съвѣти на родителитѣ си въ Господа, ще намѣрятъ Бога и неговото Познание.

2. Ний можемъ да търсимъ Господа, като отиваме редовно въ църква и слушаемъ проповѣди и обяснения на Словото Божие, като се трудимъ да ги съхраняваме въ сърдцата си. „Дойдете да възлѣземъ на Гората Господня, въ домътъ на Бога Якововъ: и ще ни научи пѣтищата си, и ще ходомъ въ стезитѣ му, защото отъ Сионъ ще излѣзе законъ и Слово Господне отъ Иерусалимъ.“ „Защото ще дойде день, въ който стражитѣ върху гората Ефремовъ ще викатъ, станете и да възлѣземъ съ Сионъ при Господа Бога нашего.“ „И жителитѣ на единъ градъ ще отидатъ въ другъ и ще рѣкатъ: да идемъ, да идемъ да се поклонимъ на Господа, и да потърсимъ Господа на Силитѣ.“ Ако сме постоянно редовни въ църквата и служаме внимателно Словото Божие, ний безъ друго ще намѣримъ Господа. «И ще ме подирите и намѣрите, когато ме потърсите съ всичкото си сърдце.»

3. Ний можемъ да търсимъ Господа, като четемъ и испитваме Словото му. Когато искаме да изучимъ нѣкой особенъ наученъ прѣдметъ, ний се отнасяме до книгитѣ които говорятъ по него: Математика, Химия, Физика или Астрономия. Тѣй сжщо, като искаме да се научимъ нѣщо за Бога и Неговата воля къмъ насъ, трѣба да се отнесемъ къмъ Библията, която е Божието откровение, дадено на чловѣцитѣ, и отъ нея да се научамъ за Господа. „Потърсѣте въ Книгата Господня, та прочетете, нищо отъ тѣзи не ще да липсва, нито ще бѣде безъ другаря си; защото устата Господня заповѣдаха това, и самиятъ неговъ духъ ги събра.“ „Твоео Слово е Свѣтилникъ на позѣтѣ ми и видѣлна на пѣтекитѣ ми.“ „Испитвайте Писанията; защото ви мислите че въ тѣхъ имате животъ вѣченъ; и тѣ сж които свидѣлствуватъ за Мене.“ „Защото Богъ толкозъ възлюби свѣта, щото даде Сина Своего единороднаго, за да не погине всякой който вѣрва въ него, но да има животъ вѣченъ.“ Тѣзи стихове ясно говорятъ, че онѣзи които испитватъ Словото Божие нѣма да останатъ въ тъмнината; а ще дойдатъ въ изпълно познание Божие и ще намѣрятъ спасение на душата си.

4. Ний можемъ да търсимъ Господа чрезъ молитва. Въ Словото Божие има много и твърде ясни обѣщания, че ще ни се отговори на молитвитѣ. Христосъ казва: „Просѣте и ще ви се даде, търсѣте и ще намѣрите, хлопайте и ще ви се отвори.“ Защото всякой който проси приема, който търси намира, и който хлопа ще му се отвори.“ Но молбата трѣба да бѣде съ вѣра, за да бѣде чута и отговорна. „И все що поискате въ молбата, като вѣрвате ще получите.“ „Всичко каквото въ молбата си просите, вѣрвайте че ще получите, и ще ви бѣде.“

„Каквото попросите въ Мое име, ще го направя, за да се прослави Отецъ въ Сина. Ако попросите нѣщо въ Мое име, азъ ще го направя.“ Отъ тѣзи и много други Божий обѣщания ясно се вижда че ако търсимъ Господа, искрено, сърдечно и съ вѣра, ще го намѣримъ. За това нека го търсимъ догдѣто е време

и догдѣто вратата на Неговата милостъ е отворена.

Ако не търсимъ Господа въ млад-та си има опасностъ. Ако прѣнебръгнемъ добрия случай, и нашето тѣло, умъ и душа се заплѣтатъ въ свѣтски грижи, въ грѣхове, пороци и разтлѣния; тогава не можемъ да се освободимъ отъ тѣхъ лѣсно, а даже и съвсѣмъ можемъ да пропаднеме. Ахъ! Колко хиляди и милиони души сж загинали, поради прѣнебръгването на това толкова усърдно прѣдупрѣждение на мѣдреца. Помни Създателя си, въ днитѣ на младостта си! Драги младежи, нека ви кажа опитността и страданията на единъ старецъ, който не послушалъ добрия съвѣтъ въ младостта си да да търси Господа. Прѣди нѣколко години азъ бѣхъ пастиръ въ гр. Свищовъ. Една заранъ азъ отидохъ на дюкена на единъ бакалинъ, мой приятелъ да купя разни нѣща за дома. Азъ го поздравихъ съ весель гласъ, „Добро утро Г-нъ Никола.“ А той ми отговори, „Господъ да ти даде добро, поне на тебе, а за мене нѣма добро.“ И сълзи потѣкоха, отъ очитѣ му. Азъ го попитахъ, защо е тѣй мраченъ и тъженъ? на което той отговори: „Азъ съмъ отчаянъ и грѣшенъ чловѣкъ и ще умра въ грѣховетѣ си.“ Азъ се потрудохъ да го насърда и утѣша, като му цитирахъ много стихове отъ Словото Божие. Но горкия старецъ ми отговори. „Да, зная всичко това, но думитѣ не се отнасятъ за мене, а за други грѣшници. Защото азъ оскърбихъ и похулихъ Духа Святаго за това, за мене нѣма прощение.“ Тогава той ми описа миналия си животъ, както слѣдва. „Когато бѣхъ на 18 години азъ бѣхъ въ гр. Браила въ Ромѣния, гдѣто учехъ занаятъ шивачество. Единъ день дойде при мене единъ Библейски книгопродавецъ, и ме покани да си купя Библия. Азъ му отказяхъ. Но когато той извади една хубава най-голяма Библия и ми рече, само шесть франка ще дадешъ за нея. Азъ много харесахъ книгата и я купиохъ, ако и да нѣмахъ охота да я чета. Когато той ми подаде книгата, каза ми тѣзи думи: «Синко! Чети тази книга редовно, слушай това което ти учи, и ти ще бѣдешъ щастливъ и блаженъ, тука на земята и горѣ на Небето.» И слѣдъ това си отиде. Подиръ двѣ години старецъ пакъ дойде на дюкена ми и ме попита, чета ли Библията? Азъ му отговорихъ, четохъ малко, но я напуснахъ, понеже сега имамъ работа: да уча занаятъ, да печеля пари и пр. А когато остарѣя, тогава ще се моля на Бога и той ще ме прости и приеме въ небето.“ Старецътъ бѣше много наскърбенъ отъ този мой отговоръ и ми рече. Синко! Азъ може да не те видя другъ пѣтъ, а ти ще забравишъ името ми. За това ще ти кажа една приказка, та поради нея да помнишъ съвѣтитѣ ми Ето и приказката.

Единъ младежъ веднѣжъ отивалъ на църква. На улицата го срѣщналъ старецъ и го попиталъ какъдѣ отива. Той му отговорилъ, отивамъ на църква да помоля на Бога. На църква ли? Че ти си младо момче, невинно и праведно, каква нужда има да отивашъ въ църква да се молишъ? За това иди си у дома, играй и весели се, печали пари, наслаждавай се на младостта си. А когато остарѣешъ иди на църква, помоли се на Бога, и Той ще прости грѣховетѣ, и ще ти приеме въ небето. Младежътъ го послушалъ и се върналъ у дома. Слѣдъ това той се прѣдалъ на учене занаятъ, печеление пари, граденіе къщи, оженилъ се, отхранилъ синове и дѣщери, ялъ, пилъ и веселилъ се съ всичкитѣ сладости на живота. Най-послѣ старостта дошла като не каненъ гостъ. Силитѣ му захванали да отпадатъ, коститѣ го болятъ, стъгътъ

му бѣга ноця, очитѣ му не видятъ. Той захваналъ да утѣща че смърта приближава вече. Тогава той си спомнилъ свѣта на старецътъ да отиде на църква да се помоли на Бога, за да го прости и приеме въ своето си царство. Когато отивалъ на църква, той пакъ срѣщналъ старецътъ, който го попиталъ, кждѣ отивашъ старче? На църква отивамъ дядо, да се помоля на Бога. На църква ли? Казалъ старецътъ, че кждѣ си билъ въ младинитѣ си да се молишъ, а сега отивашъ? Мислишъ ли че Богъ ще приеме сега молитвата ти? Ти си прохосалъ младинитѣ си: въ яденіе, пияние, трупаніе на богатство и плѣтско удоволствие; иждивилъ си младитѣ си сили: тѣлесни, умствени и духовни да угодишъ на дявола, а сега отивашъ да дадешъ на Господа сухитѣ кости и кожа, които не струватъ нищо освенъ за гробътъ. Не! Богъ нѣма да приеме молбата, за тебе нѣма покаяние и прощение. Защото ти прѣдпочете да послушашъ дявола да не отидешъ въ младитѣ си години на църква да се молишъ, и отложи покаянието си за старостта си. Азъ съмъ сжщия старецъ, който ти казахъ тогазъ да не отивашъ на църква. Азъ съмъ дяволътъ. За това нѣма покаяние за тебе, и ти ще погинешъ въ грѣховетѣ си.“

Когато старецътъ свършилъ тази трогателна приказка, расплака се силно и каза, тази приказка се изпълни напълно съ мене. Азъ отложихъ покаянието си за стари години, но сега немога да се покая. Искамъ да чета бибlijата, но очитѣ ми не виждатъ, силни болки отъ рематизмъ ме измъчватъ, силитѣ ме оставятъ и азъ отивамъ отъ този свѣтъ не простенъ. Да, азъ ще погина въ грѣховетѣ си. О! Дано, всички младежи избѣгнатъ моята горчива опитностъ, та да не погинатъ като мене. Моля ви, кажи това на мнозина, за тѣхно прѣдупрѣждение и спасение.“ Азъ се постаряхъ да утѣша старецътъ, но нищо не ползваше. И слѣдъ нѣколко мѣсеца старецътъ умрѣ безъ надежда за спасение. Драги младежи! Послушайте мждротъ прѣдупрѣждение на мждреца. «Помни Създателя си въ днитѣ на младостта си. Прѣди да дойдатъ днитѣ на злото и стигнатъ годинитѣ, въ които ще рѣчешъ, нѣмамъ благодарение въ тѣхъ.“

Търново.

Пастъръ: Ив. Тодоровъ.

Въ страната на слънцето.

VI.

Прѣзъ тази седмица Палко имаше врѣме да ходи въ пещерята.

Дѣдо му обѣщалъ на католичкия свещеникъ и на единъ търговецъ ягоди и гжби, които Палко трѣбваше да занесе; така щото това съставилъ много работа за момчето: то трѣбваше първо да ги набере, да напълни кошницитѣ и тогава отъ планината да отиде чакъ въ селото.

При католичкия свещеникъ имаше гости. Сестрата на партера съ своя мжжъ и дѣца бѣ дошла. Всекога, когато Палко отиваше тамъ, получаваше едно парче хлѣбъ, месо и колаче; но единъ пжтъ, когато ги свари да обѣдватъ, поканыха го да обѣдва, каквото обѣдъ той прѣзъ цѣлия си животъ не бѣ съпирвалъ. Когато слугинята видѣ, че той задѣли едно парче месо за дѣдо си, то тя му даде още едно похубаво парче. Сжщо и на кучето дадохъ толковъ ко-

кали и други остатѣци отъ обѣда, щото на връщане едвамъ дишаше. Юрига се зарадва, че момичето мислѣше и за него.

«Случай, Палко», каза дѣдо му, когато дѣтето му подаде паритѣ, свечелени отъ ягодитѣ, «азъ ще ги прибера за тебе. Събирай прилѣжно, до като не е миналъ сезона» а ти се нуждаешъ отъ обуца. Ти ще имашъ тогава сукнени обуца и единъ чифтъ ботуши.»

Палко събираше прилѣжно. Но той съ радостъ би се отказалъ отъ тази печалба, само и само да можеше по-често да чете святата книга. Ахъ, защо ли е тъй далече скалата! Ако имаше тази книга у дома си, то той би намѣрилъ врѣме. Но да я вземе отъ скалата не се рѣшаваше, понеже тя не бѣше негова собственостъ.

Палко много се радваше на недѣлния день. Въ сжбота той намѣри едно мѣсто, пълно съ ягоди, и тамъ се затича съ Душай. Като събираше ягодитѣ, неговитѣ мисли летѣха съ писаното въ святата книга. Спомни си разслабления, когато спуснали прѣзъ покрива, за да го оздрави Исусъ. На хората, тамъ не се харесало, гдѣто Той му простилъ грѣховетѣ.

Какво е това: «грѣхъ?» Вчера г-нъ пастеръ обясняваше на сестритѣ си момчета, че да се късатъ ябълки отъ чужда градина е грѣхъ. Навѣрно и разслаблениятъ е кралъ ябълки, за това се е разболѣлъ. Но защо му простилъ Исусъ? Трѣбваше да му простятъ този, отъ когото той е открадналъ! Ако и азъ нѣщо лошо направя и на мене ли трѣбва да прости Исусъ? Разбира се! Тамъ е писано, че Той има властъ на земята да прощава грѣхове.

Момчето спрѣ за малко да събира хубавитѣ, червени ягоди. То сгърна ржцѣ, погледна слънчевото небе и каза:

„Азъ много пжти съмъ грѣшилъ, Господи Исусе, а никога не съмъ се молилъ за проща. Моля Ти се, като имашъ силата, прости и на мене!“

«Благодаря ти,» каза той подиръ малко, когато наново почна своята работа. Ти наистина си ми простилъ, ако и да азъ много злини съмъ сторилъ. По рано азъ съвсѣмъ незнаехъ, какво лошо момче съмъ билъ. На дѣдо Разга чушихъ лулата, за да ме не бие съ нея. На младиятъ чичо чушихъ кашника и отъ леля яйца откраднахъ. Тѣ, наистина, ли биха за това, но все таки то ми тежеше. — Но какво ли значатъ думитѣ на Исуса: «Здравитѣ не се нуждаятъ отъ лѣкаръ» и «азъ съмъ дошълъ да извикамъ грѣшнитѣ на покаяние, а не праведнитѣ!» Какво значи «покаяние»? Хората, които отиваха при Иосанна се покаяваха и изповѣдаха грѣховетѣ си. Ахъ, навѣрно всѣки казваше злото, което е направилъ и тогазъ имъ прощаваше Исусъ. Навѣрно всичкитѣ хора на земята трѣбва всичко да изповѣдатъ Исусу, за да имъ прости. Навѣрно, тѣ правятъ това. Това само азъ глупаво момче — не съмъ знаелъ, защото съмъ още малъкъ. Азъ още днесъ ще питамъ дѣдо си, дали Исусъ му е всичко простилъ.

Не се мина дълго и Палко бѣ вече напълнилъ двата сѣда съ ягоди и една бохчичка съ гжби.

«Дунай, ела, ние трѣбва да бързаме!» извика той. «Остави на мира птичкитѣ! Кой знае, дали не грѣшишъ и ти, когато тъй ги плашишъ! Ако азъ го бихъ сторилъ, навѣрно то би било грѣхъ; но ти си куче, на тебе както и да е.»

Дунай едвамъ чуваше наставлението, тогазъ прибѣра прѣди своя господаръ, който се връщаше дома.

Когато тѣ вече излизаха отъ гората Лишка ги настигна. При байрѣтъ лежеше селото.

— Ей, кждѣ отивате тѣй рано и двама?

— Азъ нося люти въ домътъ на католическия свещеникъ, чичо.

— Ти, ти работно момче. Скоро ще спечелишъ за единъ чифтъ обуца.

— А кждѣ отивате вие, чичо?

— Азъ? — отивамъ на изповѣдъ. Отдавна не съмъ ходилъ тамъ; човекътъ е длъженъ отъ вѣре на вѣре своите грѣхове да приведе въ порядъкъ.

— Това е истина! (Синитѣ очи на момчето блѣснаха). Значи и вие сте привели вашитѣ грѣхове въ порядъкъ? Казахте ли на Исуса всичко лошо, което сте сторили и простилъ ли е Той на васъ, както на разслабения? Да?

— Какво говоришъ, момче? На ли ти казахъ, че азъ сега само на изповѣдъ отивамъ!

— Какво е това «изповѣдъ»?

— Е, азъ отивамъ въ черква и тамъ получавамъ отъ свещеника отпущение — той ми прощава грѣховетъ.

— Свещеникъ!? Има ли той власт да стори това?

— Ти си смѣшно момче. Откъдѣ да знаешъ дали има власт или не? За това азъ не питамъ. Азъ съмъ грѣшенъ човекътъ и трѣбва два или три пѣти въ годината да ходя на изповѣдъ, та дано Богъ да е милостивъ къмъ мене.

— Значи, вие не знаете точно дали той има власт? И кога вие вече излизате отъ черква, увѣрени ли сте дали вашитѣ грѣхове сж простени?

— Ехъ, момче, кой може това прѣди смъртта си да знае? Това ще узнаемъ подиръ смъртта.

— Знаете ли, чичо, че ако бѣхте отишли при Исуса, Той щѣше да ви прости, както на ози разслабения, когото прѣзъ покрива съ жжжа при Него спуснаха.

— Ти казвашъ за Христа? Не, момче за насъ прости хора е свещеникътъ Богъ на земята. Той прави всичко трѣбно за насъ. Отъ мене се иска само да ида при него.

— И за него ли — свещеникътъ, Господъ Богъ е казалъ: «Този е Синътъ Мой, възлюбения, Него слушайте?»

— Какво е влѣзло въ тебе, момче? Ти ме смущавашъ съ твоитѣ въпроси.

— Не се сърди, чичо! (Синитѣ очи го погледнаха тѣй чистосърдечно.) Азъ днесъ се помолихъ на Господа Исуса да прости моитѣ грѣхове и Той го стори. Само да знаете колко съмъ веселъ! Но вие отивате къмъ горната частъ на селото? И тѣй идете си сбогомъ. *)

Лишка се обърна подиръ момчето и поклати глава. Какъ? Христосъ му простилъ грѣховетъ? Какви грѣхове? Той нѣма още грѣхове, такова добро момче!

Само да бѣхъ азъ така увѣренъ? Такъвъ човекъ, като мене, глѣви Бога много често. Ние ходимъ на изповѣдъ, защото и нашитѣ родители сж ходили; така е прилично да бжде. Пита ме, дали свещеникътъ има власт. Ами той не говорилъ отъ олтаря: «Азъ, служителъ Божий, благоговѣствувамъ ви чрезъ силата на моето свито служение, прощение на вашитѣ грѣхове.» Слѣдоватено, трѣбва той да има власт поне отъ страна на църквата.

И еднѣжъ наредено, така трѣбва да бжде. Какво отъ това, че това момче говори друго нѣщо.

Лишка се оплѣти къмъ черквата, гдѣто имаше и други хора събрани за сжщата цѣль и които не повече отъ него разбираха по този въпросъ.

*) Словашки поздравъ.

* * *

Въ това вѣре и Палко пристигна въ католическия, пасторски домъ, и като видѣ заднята градинска врата отворена, побърза да мине прѣзъ градинката. Отъ тукъ бѣ по-близо и по-скоро щѣше да се освободи отъ своя товаръ.

По пироката алея между фруктови дървета се разхождаше пасторътъ; слабъ, и ако и да още младъ той имаше вече прошарени коси.

«Тѣзи ягоди на насъ ли носимъ?» попита той приятелски. «Вчера ли си ги бралъ?»

«Не, тѣ сж съветъ прѣсни, тазв сутрянь събрали. Азъ станахъ, когато слънцето изгрѣваше.

«Отъ тебе може нѣщо да стане, ти си работно момче. Занеси ги въ кухнята и тамъ ще ти дадатъ хубаво да закусишъ. Кажи на готвачката, че азъ казахъ. Кучето остави тука, за да не пронжиди моя ко-таракъ!»

Ахъ, днесъ наистина вѣрви на Палко: нахѣри хубави ягоди, пасторътъ го посрѣшна любезно и най-послѣ получи една хубава закуска, която щѣше да го държи сигъ за прѣзъ цѣлия день. А плусъ това, слѣдъ като туриха въ торбата му остатъкъ отъ вчерашно ядене, както и едно нарче хлѣбъ, заплатиха му богато за ягоди и глѣбѣ.

«Чакай, Дунай, утѣшаваше той кучето, когато излизаше отъ кухнята», щомъ стигнемъ бавритъ, ще получишъ и ти своята закуска. Азъ имамъ разни нѣща и за тебе!»

Дунай душеше торбата на своя малкъ господаръ и навѣрно не му се хареса, когато пасторътъ го задържа вънъ.

— Е, получи ли закуска?

— О, разбира се, азъ много ви благодаря!

— И платиха ли ти? засмѣно попита го пасторътъ.

— Покажи ми колко ти дадохъ!

— Не сж ли много паритѣ за толкозъ малко ягоди?

Момчето се уплаши, виновато погледна той пастора да види дали наистина той това иска да каже.

„Азъ незнамъ“, промърмори той забъркано, „дѣдо ми каза толкозъ да поискамъ.“

Значи това сж дѣдова пари?

О, не, тѣ сж мои, той ги туря настрана за мене; защото той иска да ми купи пови, сукени обуца и ботуши. Ако мога и малко повечко да спечеля, бихъ обичалъ и нова риза. *) Но за нея навѣрно трѣбватъ много пари.*

— Може би. Но азъ ще ти дамъ малко пари които да служатъ за основа на тази желана отъ тебе сума.

При меднитѣ пари въ Пасковата кисия сега се намираха и нѣколко никелови монети, които пастора му даде.

— И понеже ти всѣкога си носишъ ягоди, то азъ ще ти дамъ отъ нашитѣ плодове.

Палко получи двѣ круши. Едната захвана още, тамъ, а другата рѣши да занесе на дядо си. Той вѣжливо благодари за подарѣцитѣ и искаше да си трѣгне, когато изведнѣжъ се повърна и спрѣ.

„Какво искашъ, мое момче? Забрави ли нѣщо?“ попита той момчето, което благо по загрижено го поглежда.

*) Везана риза съ широки ржмави, словашка косия.

„Не, но моля ви се, вие сте единъ пасторъ и хората идватъ при васъ за заповѣди. Истина ли е, че вие имате власт да прощавате грѣхове?“

Свещеникътъ се стрѣсна отъ този неочакванъ въпросъ, който дойде подобно гръмъ отъ ясно небе. „Искашъ ли нѣщо да ми изповѣдашъ, дѣте мое?“

„Азъ! Не!“ Очитъ на дѣтето заблѣстяха. „Знаете ли, че азъ, подобно хората при Иорданъ, изповѣдахъ на Исуса и Той ми наистина прости. Но азъ искахъ да зная дали вие можете да прощавате грѣхове заради други едни хора, които още не сж чули за Исуса. Имате ли тази сила? И на васъ ли е казалъ Богъ: „Този е Синъ мой вълюбленъ, него слушайте?“

Ржката на пастора почиваше върху русата глава на момчето. Той погледна дълбоко и въпросително въ чистиятъ, сани очи. Той бѣше голѣмъ приятелъ на народа, отъ който произхождаше, но особно бѣше приятелъ на дѣцата. Той казваше, че въ народа лежи ядката, а въ дѣцата бъдещето. Той угаждаше, че въ това селско момче има царска душа и духъ.

„Знаешъ ли, мое дѣте, че това не е казалъ милия Богъ на мене и не можеше даже да каже. Исусъ Христосъ е единичния и само Той, Синъ Божий, Него сме длъжни да слушаме. Силата, която Той има, азъ виждамъ. Азъ само казвамъ на хората, че Богъ ще имъ прости, ако тѣ правятъ добрини.“

„Значи за обикновенитъ хора свещеника не е Богъ, който нарежда всичко?“

„О, разбира се, че не! Коя ли ти е казалъ тази глупостъ?“

„Чичо Лиска. На васъ навѣрно ще прости Богъ, ако вие попросите прощение, защото вие много добро правите. Даже и закуска ми дадохте и пари за една риза. Вие навѣрно сте много послушни на милия нашъ Богъ и на Исуса Христа?“

„Извини, Палко, азъ трѣбва вече да влѣза“, прѣкъсна го бързо свещеника, мигна му дружески и така Палко и Дунай затичаха по пѣтя.

„Вие навѣрно сте послушни на Господа Исуса“, контѣха думитъ въ душата на свещеника, когато той вече бѣше въ черква. Отъ младостта жаднѣа за това, което туй дѣте е изговорило. Ако и да правя добрини, но зная, че на тебе Исусе, Сине Божий, не съмъ послушенъ. Моитъ грѣхове не сж спасени а азъ зная, че и тѣзи, които ще изповѣдамъ днесъ, не ще приематъ прощение на своитъ грѣхове. И въпреки този фактъ, азъ трѣбва това да правя, защото съмъ служителъ на черква. Отъ кѣдѣ ли взима това момче тѣзи ясни понятия, това упование въ Христа, че Той му е простили грѣховетъ?“

Така вдълбоченъ въ мисли, той взѣ молитвеника и го отвори тъкмо на окова мѣсто, кѣдѣто ангела казалъ на Иосифа: „Ти ще наречешъ името му Исусъ, защото Той ще избави своя народъ отъ грѣховетъ му.“ Свещеникътъ почти забрави, че народъ го чакаше за изповѣдь — така силно го бѣха завладѣли тѣзи послѣдни думи.

Спасение отъ грѣхове — това е, за което азъ тѣй жаднѣа и което не мога да достигна! Исусъ Христосъ го е донесълъ въ свѣтъ — но какъ бихъ могълъ азъ при Него да отида?

До като свещеникъ. Малкиятъ разбѣвно държа своето богослужение, желии Палко седѣше въ своето сиринище да зѣе. Върху баиритъ се приближаваше

буря. Върху една частъ отъ баиритъ вече гърмѣше и се свѣткаше, ала тамъ около пещерята слѣнце грѣеше, което окуражаваше момчето да се не плаши отъ бурята и то четѣше... четѣше...

Слѣдва.

Алегории изъ живота.

Хороветъ небесни ехтѣха съ тържество и величие. Небесата се раздираха отъ звуцитъ на пѣсенята, когато и послѣдния акордъ замрѣ, ангелитъ почувстваха присѣствието на Бога.

„Никога прѣзъ мойтъ земенъ животъ“ прощенна единъ отъ тѣхъ. „не съмъ съизувалъ такава изящна музика, безсѣмнено, тя е най-очарователната въ цѣлата вселенна!“

Обърналъ се тогачъ Господъ къмъ него и казалъ: „Ти мислишъ тѣй, но послѣдвай ме!“ ...

Слизайки на земята, той се намѣрилъ върѣдъ една гора, че до него отъ дѣсно ходи самъ Господъ Исусъ. Било заходъ слѣнце. Послѣднитъ лъчи обиграли дърветата. Тѣкмо когато ангелътъ щѣлъ да заговори, Нашиятъ Божественъ Спасителъ за моментъ се спира неподвиженъ, издига ржката си и му казва: „Слушай!“ Горскиятъ вечеренъ зефиръ донасялъ чудни звуци! Всичко наоколо въ гората било пѣсенъ! Птичи хорове пѣдели своитъ вечерни благодарствени химни за лека нощъ, които отивали да спятъ. Слушалъ въ забравя и захласъ ангелътъ до като и послѣдната пѣсенъ замрѣла въ тишината и мракътъ бавно, бавно настъживалъ. Ангелътъ съ възхита извикалъ: „наистина, Господи, тази пѣсенъ е по-величествена!“

Тѣ продължили по нататѣкъ. Не много далече отъ тѣхъ прѣзъ дърветата въ мракътъ заблѣщукала свѣтлинка. Това било една дърварска колиба. Вхтрѣ майка присивала своето дѣте, като му пѣела вечерна молитва:

„О, Исусе, пастиръ пѣжний
Бъди близо прѣзъ нощта
Упази своето агне
Безопасно до зора.“

Когато молитвичката била изпѣта, ангелътъ прошепналъ: „най-сладката музика!“

И когато майката отворила прозореца, изгасила свѣтлинката и излѣзла отъ стаята, като оставила своята рожба въ сладкъ сънь да почива, Исусъ влѣзналъ, вхтрѣ. Прѣзъ цѣлата нощъ Исусъ и ангелътъ бѣли при малкото легло.

Съ първитъ лъчи на зората, когато дѣтеснитъ устница се усмихвали въ блаженъ сънь, тѣзи сжщи уста получили Божествената цѣлувка на Исуса. Давайки знакъ на ангелътъ да го послѣдва, тѣ се отзовали въ единъ далеченъ градъ, кѣдѣто въ една

гола стая единъ младежъ, прѣкаралъ на колѣнѣ
цѣлата нощъ до леглото си. Неговата молитва, при-
мѣсена съ въздишки се чувала още . . . Отче, съгрѣ-
шихъ прѣдъ небето и прѣдъ тебе и не съмъ вече
достоенъ . . . но ще стана да отида при Отца си и
ще му река: „Отче, съгрѣшихъ!“ . . . Прости! . . .

Въ този моментъ Исусъ възложилъ ржка вър-
ху главата на младежа и като погледналъ ангела,
казалъ: „тази е най-сладката и най-радостната и
най-тържествената музика! Литни горѣ и кажи на
хороветъ небесни да запѣятъ!“ . . .

Пѣсень на въздържателятѣ.

Воздържателната пѣсень
Нека дружно да зап'емъ
И въ пѣть житейски тѣсень
Нови цвѣта да посѣемъ.

Благовоини тѣ разнасятъ
Сладкий лѣхъ на пролѣтѣта,
В' рай душата прѣвъзнасятъ
И пропѣждатъ тѣ смъртѣта.

Нека екне тази пѣсень
Всѣкой катъ и всѣкой домъ,
Тази идея — даръ небесенъ —
Нека блѣщи катъ златенъ тронъ.

Тя е сила, тя е мѣдрость,
Тя прѣражда вси сѣрца;
Чисти като дѣтска радость,
Озарява вси лица.

Воздържателната пѣсень
Нека дружно да запѣемъ,
И въ пѣть житейски тѣсень
Нови цвѣта да посѣемъ.

К.

Ти не пожела!...

Искахъ азъ да те направя
Царица на мечтитѣ ми неземни
Твойто сѣрце малко да поправа
За да имашъ радости едемни.

Искахъ азъ да те направя
По-бѣла, по-чиста и хубава отъ снѣгъ
Твоитѣ крилца малко да изправа
За да можъ прѣмнина на оттатъшний брѣгъ.

Искахъ азъ да те изтрѣгна
Отъ злините на свѣта
И вечъ чиста да обгърна
Твойта душа за Христа.

Искахъ азъ да те науча
Колко зло е нашето врѣмѣ
И тогазъ да те приуча
Къмъ лекото Христово брѣмѣ.

Искахъ азъ да увѣнчая
Твойто чѣло с' лаври и вѣнци
И тебъ бѣдна да омая
С' пѣсни дивни на Негови пѣвци.

Искахъ азъ да ти покажа
Твойта гибелна проказа
И най-послѣ да ти кажа —
Душо, при Христа ела ==

Но ти горда и надменна
С' ржка махна и отказа —
На своя грѣхъ неизмѣнна —
Ти не пожела! . . .

В. Бистрички.

Кой е ближень мой?

(Лука 10:29).

Кой е ближень мой, Исусе,
Кому трѣбва да помагамъ?
На баща ми пада му се
И любовь къмъ него имамъ.

Мойта майка азъ обичамъ,
Жена, дѣца — близки ми сж;
Твойта воля не отричамъ —
Чада мили всички Ти сж.

Моятъ чичо, който мрази
Всяко живо въ мойта къща,
Ближенъ ли е, щомъ не пази
Твойта воля и зло връща?

Ближенъ ли е непознати,
Кой лѣгналъ е съ вѣкъ за помощъ?
Туй не зная, Отче Святи,
Ближенъ ли е кат' е въ немощъ?

Ближенъ ли е страдалеца,
Който Кръста Твой не знай?
Ближенъ ли е Гърка, Нѣмца,
Христе Боже, отвѣтъ дай!

— О, безумни челоуѣче,
Ближни ти сж всички хора;
Праздни думи стига вече,
Помощъ давай безъ умора.

И на хора непознати,
Кои н' пужда сж отъ тебе,
Не отказвай на сакати
Вси що сж подъ Божио пѣбе.

Който съ любовь подпомага
Хора бѣдни и не здрави,
Той на Бога заемъ дава
„Иди и ти така прави“)*

1. III 1919 год.

Х. Вокацимъ.

Въ храма на Правдата.

Балада.

Въвъ храма на Правдата свята
Различни поклонници бѣха,
Прѣдъ нейния тронъ тѣ сж устата
Молитви горещи мѣлвѣха.

Стоеше тамъ Марсовъ служителъ,
Що лѣе тукъ кърни невинни;
Стоеше Вааловъ крѣпителъ,
Потъналъ въ дѣян'я безчинни;

Стоеха тѣрговци безчестни,
Стоеха и зли шовинисти, —
Стоеха тѣзъ хора неспѣстни,
Съсзъ мозъци гнили, нечисти.

А въ жгълъ потаепъ на храма
Стоеше поетѣтъ печаленъ,
Ридаещъ надъ страшната драма
На свѣтъ побѣсенъ и бруталенъ.

Той плачеше горко надъ гроба
На хиляди вѣри, разбити,
Отъ бѣсна омраза и злоба
Срѣдъ битки най-зли, страховити.

Богинята Правда отъ трона
Избухна въ гнѣвъ силенъ и рече:
„О вий, що спазихте закона;
Вървете отъ мене далече!“

Ти само, свещени поете,
Достоенъ си въ храма да бждешъ:
Ти само съ идеи си свети
Тѣмнѣтъ отъ тоя свѣтъ нѣднѣшъ.

Надъ тебъ си простирамъ ръката
И те благославямъ сърдечно:
Ратувай за мѣтъ на земята,
За обичъ, миръ, счастье вѣчно!“

Димитър Розалинъ.

*) Лука 10:37.

Хроника и Бѣлѣжки.

I. Изъ нашия животъ.

Примѣръ за подражанне. Редакцията на Сп. „Християнски Свѣтъ“ счита за свой приятенъ дългъ, да искаже благодарността си къмъ Г-нъ Атанасъ Петровъ отъ Варна и Пастиръ Иванъ Тодоровъ отъ Търново, които сж показали голѣма ревностъ въ разпространение на „Хр. Свѣтъ.“ Г-нъ Петровъ е абонира въ близо 78 абонати и Пастиръ Ив. Тодоровъ е абонира въ 24 абонати. Ако така всички наши проповѣдници и брѣта евангелисти разпространяватъ Сп. „Християнски Свѣтъ“, ние ще имаме славни резултати. Ние все още вѣрваме, че Божитѣ чада ще взематъ присърдце работата на Сп. „Хр. Свѣтъ“ и ще се постараятъ да абониратъ по-вече души. Ще ни разочаровате ли?

Тѣй ви искаме цѣрковци. Не много отдавна, въ едно софийско поиско списание, единъ попъ бѣше писалъ, че краката на българския евангелизъмъ се разклатили. На вѣмето, ние пѣмахме възможностъ да му отговоримъ. Сега, единъ крупенъ фактъ се изпѣчва прѣдъ очитѣ ни, за да събори думитѣ на онзи попъ. Пастиръ Фурнаджиевъ, прѣдседателя на Българското Евангелско Д-во и прѣдставителя на Българския Евангелизъмъ, въ едно писмо до насъ, ни съобщава, че приятелитѣ въ с. Цѣрво. Т. Назарджийско, събрали 32,500 лева, освѣнъ пѣкои материали и неизвестни обѣщания за постройка на нова Евангелска цѣрква. Това съвѣтъ не показва, отче, че краката на Евангелизъмъ сж разклатени. Лесно се попува и цѣркува на държавни разноси. Я да ви видимъ себевдържни, подържани само отъ вашитѣ членове! Отъ това ние най-много се страхуваме, защото нѣма да се намѣрятъ по-вече отъ стотина въ България, които да поддържатъ една мъртва и поизчезена религия. Благотворителниятъ жестъ на цѣрковци показва че проповѣдването на Христовото Евангелие у насъ добръ се цѣни и хората сж готови да дадатъ всичко за него. Държайте, цѣрковци! Богъ да ви благослови въ тая народополезна и славна работа!

Да се обнови цѣрквата. Вѣстникъ „Радикалъ“, въ брой 69, отъ 28 мартъ, т. г. дава гласностъ на следното аутриле: „Свещеникъ иска отъ Светия(?) Синодъ да свика помѣстенъ цѣрковенъ съборъ за привеждане дълбоки реформи въ нашата цѣрква, както новото вѣме налага. Той прѣдлага: 1) да се прѣвисти духовенството отъ онии елементи които само му прѣчатъ; 2) да се прѣведе богослужението на български езикъ, като

се направи разумното съкращение на разнитѣ трѣби и обряди и пр.; 3) да се проучи въпросътъ за отдѣляне на църквата отъ държавата, за да стане църквата независима отъ свѣтската властъ и духовнитѣ лица да прѣстанатъ да угаждатъ на царе и управници въ тѣхнитѣ несправди, своеволия, гонения и войни.“ Има думата Софийския Синодъ.

Отворено писмо.

До абонатитѣ на *сп. „Въздържателъ.“*

Вамъ е вече извѣстно, че поради липса на хартия *сп. Въздържателъ* не може да излиза за сега. За да се поддържа духътъ на въздържанieto, редакцията на *Въздържателъ* влязе въ споразумѣние съ редакцията на *сп. Хр. Свѣтъ*, да даде мѣсто въ него на редъ статий по въздържателни теми. За тая цѣль въ *сп. Хр. Свѣтъ* се отваря Въздържателенъ отдѣлъ, въ който обвѣнъ редовни статий по въздържанieto ще бѣ даватъ сведения за хода на въздържателното дѣло въ другитѣ страни и главно въ България.

Ние капимъ абонатитѣ на *сп. Въздържателъ* да се абониратъ за *сп. Хр. Свѣтъ*, въ което ще могатъ да намерятъ това, което намираха и въ *сп. Въздържателъ*.

Редакцията на *сп. Въздържателъ*, за да удовлетвори желанието на много отъ абонатитѣ си и приятелитѣ на трѣзвата идея, рѣши да приготви и отпечата редъ книжки за четене подъ формата *Библиотека „Въздържателъ.“*

Материалътъ на тази библиотека е строго въздържателенъ. Тя е назначена съ научни факти да покаже вредата отъ спиритната търговия и тютюна и какъ да бѣдатъ прѣвахнати. Нейното назначение е да бѣде наръчна книга на всеки борецъ, който иска да види България трѣзвена. Ние очакваме всеки въздържателъ да си я достави.

№ 1. Тютюньтъ и Тѣлото, второ издание, е вече пуснатъ въ продажба.

№ 2. Вирата и тѣлото е подъ печатъ.

Всеки номеръ струва 1 левъ. Абонаментъ за 10 номера е 8 лева винаги прѣдплатени.

Адресъ: Библиотека „Въздържателъ“ Язболов.

Защо ни хулите? Ако сме криви, докажете! Когато сме писали за реформи въ православната църква, винаги органътъ на Софийския Православенъ Синодъ се е нахвървалъ върху насъ съ хули и клевети, които сж приетойни само на гизни свѣстни. Редакторитѣ на синодалния вѣстникъ помпратъ закръла само въ извѣрвания на думитѣ и забудване на фактитѣ, когато имъ понекаме да освѣтлятъ народа върху въпроси свързани съ църквата и религията изобщо. Въ миналия брой на *сп. „Хр. Свѣтъ“*, ние печатахме едно отворено писмо до Софийския Православенъ Синодъ, съ ко-

то ги молихме да се вслуша въ народа и да свика народенъ съборъ за реформиране на църквата. Въ това писмо ние не казахме нищо лошо, никаква хула, ни една лъжа, никаква интрига. Обаче на ни трѣбва да се защищава „религиозната търговийка“ на всеки цѣна, ето че хората около синода се разшавали и рекли да заклеятъ автора на речепото писмо. И писали хората, много писали, но нищо не казали. Та какво ли има и какво ли могатъ да кажатъ?

Обвиняватъ ни въ „хули“, защото сме наричали „Св. Синодъ“, Софийски православенъ синодъ. Добрѣ, какво лошо има въ нашето наименование? Каква неистина то съдържа? Докажете! Не е ли Синода православенъ? Не е ли въ София?

— Да, но ние трѣбва да го наричатъ „свѣтъ“. „Свѣтъ“? Ние искаме да ни посочите сватитѣ които сж въ Софийския Синодъ. Името не може да бѣде за луксъ. Ние даваме ние на всеки нѣщо споредъ неговото съдържание. Какъ можемъ да наречемъ, за примѣръ, чистъ единъ гробъ, когато той е пълненъ съ жироуни и мизии? Ако ние, за интересъ, сте заставени да си кривите душата, не дѣйте ни кара да казваме на бѣлото черно и на черното бѣло.

Лъжа ли е, че много отъ нѣщата които се вършатъ отъ православната църква сж безполезни, освѣтъ за кесията на дѣдо пона?

Лъжа ли е, че свещеницитѣ съ цѣпнитѣ си облека сж заприличали на плашила? Попитайте, не народа който разнася отъ уста въ уста въ красиви приказки за свещеницитѣ и върва въ десетки суевѣрни свързани съ облеклото на свещеницитѣ, но попитайте самитѣ свещеници, не разбира се тѣзи които сж около Синода, а други изъ провинцията и селата, та да ви разкажатъ трогателни истории за жалничави, в раса.

Лъжа ли е, че криете истината отъ народа? Защо не му дадете Св. Писание на български езикъ? Защо не му кажете какъ сж вмъкнати свѣститѣ, иконитѣ, кръстенето, водосвѣти и пр. и пр.?

Лъжа ли е, че православната църква търпи за свои членове развратници, комарджии и псувачи! Кога сте изключили само единъ псувачъ? Кога изключихте само единъ развратникъ? Идете въ шестинитѣ, въ връчнитѣ, въ комарджийнитѣ — всички тамъ, които не сж турци и евреи, ще ви кажатъ че сж българи, православни. Кога сте ги увѣщавали, съвѣтвали, изобличали, изключили?

Лъжа ли е, че на много свещеници не се позволява да проповѣдватъ? Нека дѣдо Симеонъ, варненския мзавика си спомни за Шуменъ и Варна, на да ви отговори.

Лъжа ли е, че православнитѣ повече се поклоняватъ на дявола, отколкото безвѣрницитѣ? Всячки, надъ които военно-полевитѣ съдилища издава-

ха присяда и ги туриха въ затвора съ православни. Дѣдо Радославовъ е православенъ. Бившия софийски кметъ Радевъ е православенъ. Разнитѣ осъдени окръжни управители, кметове, началници, команди, които днесъ сѣ въ затворитѣ сѣ православни. Защо сѣ затворени? Защото се кланяли на дявола. Отъ дѣ знаеиъ, че сѣ православни? Защото сме виждали на паради и молебени че първи тѣ сѣ пѣли евангелие и кръстъ. Това лъжа ли е? Да се изнася истината, худа ли е? Да се каже на крадеца, крадецъ, непристойно ли е?

А, дяконъ Гошевъ, вие разпъвате Христа на кръстъ, когато за да запазите топло мѣстото си около Софийския синодъ, сте готови „да не върватъ въ Христа, но да умрѣте за православието.“ Не ви осъждаме. Вие се борете и мрѣте, ако щете за православието, но недѣйте безпокои Христа. Той нѣма дѣлъ въ суевѣрията, заблужденията, поезиченото християнство, „религиозната търговия“, и въ идолопоклонския животъ на хиляди „благочестиви християни православни“ отъ рода на рушветчи, крадци и разбойници.

Да, мила прѣмето на залъгване и омайване. Това което „Отецъ не е посадилъ“, трѣбва да изсъхне. Честити сме, че живѣемъ въ това врѣме, когато се ражда новия свѣтъ, и загнива всичко което прѣчи за осъществението на царството Христово въ този свѣтъ. И не виждате ли, че почвата подъ краката ви се ропи? Народа иска Бога, Христа, евангелие, християнски животъ, а не басни, магичи, суевѣрия и залагалки. И ако вие не сте способни да му дадете това, врѣмето ще ви измѣте като прахулякъ, за да дейдатъ истинскитѣ настирни, които душата си ще положатъ за народа, и ще му кажатъ че вѣиъ отъ Христовото Евангелие нѣма добро и спасение за никого.

Послѣдниха за фонда за напечатване брошурата „Църквата и Мирътъ“:

г. Григоръ Думниновъ, Казанлъкъ 100
г. Марко Караатанасовъ, Варна 30

2. Изъ външния свѣтъ.

Будисткитѣ свещеници сѣ проклетия за населението. Г-ца Кладжетъ, християнска мислонерка въ Токио, кажда за дълго врѣме изучавала Японския животъ, писала че будисткитѣ свещеници сѣ проклетия за населението.

Но-добритѣ класи на японското общество се социализирали съ нея и вѣнпатъ испратили петиция до правителството да повика всички такива свещеници отъ Америка, кажда работятъ между японцитѣ — емигранти.

Библията въ университетитѣ. Колумбийскитѣ университетъ въ Америка, щѣ да екземпнува Св. Писание за да го приеме като прѣпода-

вателенъ прѣдметъ. Въ това отношение, този университетъ е пионерътъ между всесвѣтскитѣ университети.

Положенieto въ Русия. Г-нъ Непташъ отъ Руския Библейски Институтъ (Филадельфия) прѣди да напусне Русия държалъ петнадесетъ евангелски събрания въ една седмица въ петъ голѣми зали въ различни части на Петроградъ. Една отъ болшевишкитѣ водители му прѣдложилъ тѣхнитѣ салонъ който ималъ 3,000 стола. При края на службата, болшевишкитѣ водители му казалъ: „Не е достатъчно за насъ да ви имаме само за една седмица; елате по-често. Елате да ни учите, защото ние живѣемъ тука като звѣроне. Ние сме уморени отъ политиката; кажете ни повече за Бога.“

Болшевикитѣ прѣтърсвали на границата всички багажи и конфискували алкохолъ и карти за играе, казва Г-нъ Непташъ. Въ Украйна, продължава той, има религиозно пробуждане между селянитѣ. „Руситѣ сѣ гладни за Бога.“

Въ Самара (Русия) всѣка вечеръ се държали евангелски събрания. Прѣзъ денътъ, по дюкани и улицитѣ се проповѣдвало Евангелието. По-вече отъ 15,000 Евангелия били продадени въ нѣколко дни. Въ провинцията Кирскъ, пише Г-нъ Москаланко, има такъва духовна жажда, щото хората сѣ готови очитѣ си да избодатъ, за да се спасатъ.

Въ Литография „РОСИЦА“, ул. Витоша 3 — София се намиратъ за продажъ отъ

СТОЯНЪ ВАТРАЛСКИ

слѣднитѣ съчинения:

България и Българитѣ отъ брати Бакстонъ ц.	0.40
Приятелство, сказка (почти изчерпана)	0.80
Витлеемска звѣзда (коледни стихове)	0.40 и 0.80
Благословенъ, сказка	0.80
Балканско държавничество отъ сгановицето	-
на единъ идеалистъ	2.00
Битие, сборка рими и поеми, 200 стр.	3.00
Сжщата подвързана	5.00

За качеството на неговата поезия, най-авторитетно въ България по таи материя лице, ето що пише:

„Г. Ватралски ва пръвъ пжтъ назова като поетъ у насъ съ горнята си сборка. Вихме желали щото нашитѣ млади поетилерници да го послѣдватъ въ посоката, въ която неговиятъ безсѣмненъ талантъ се развива. Въ книгата на всѣкждѣ сѣ пропранни мисли, чувства, идеи еднакво възвишени и чисти. . . . Той мисли и чувствува като здравъ доиѣкъ и като здравъ българинъ чрѣзъ собствения си умъ и чрѣзъ собственото си сърдце. И за това, онова което пише, е надхано съ искреностъ и жива мисль. Неговитѣ стихотворения могатъ съ еднаква полза и наслада да се четатъ отъ стари и млади и по своето възпитателно значение сѣ отъ категорията на хубавитѣ, но тъй рѣдко у насъ, книги които могатъ смѣло да бждатъ прѣпорижчани, като четиво на днешното поколение.“ — Изъ рецензията за Битие въ сд. „Българска Сборка.“

Книгитѣ се поржчатъ у Литография „Росица“ а на автора адреса е: **СТОЯНЪ ВАТРАЛСКИ,**
Краспоселс, при София.